

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Rebus Gestis Beati Aloysii Gonzagæ E Societate Iesv

Marchetti, Annibale

Florentiæ, 1687

Capvt VI. Aloysij cum S. Carolo Borromæo congressus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43962

CAPVT VI.

*Aloysij cum S. Carolo Borromæo
congressus .*

Annus agebatur a Virginis partu 1580, cum Carolus Borromæus Romanæ Ecclesiæ Purpuratus, ac Mediolanensis Antistes, Pontificis Maximi nomine omnes sibi subiectorum Episcoporum Diæceses obire, Apostolicus inspector iussus est: cumque Brixientem Diæcesim lustrando excurreret, Cassilionem, ubi tunc Aloysius morabatur, aduenit. Ad eum optimus Adolescens statim conuolat, specie quidem ut salutem impertiret, re autem ipsâ ut a viro consuetudinis atque exempli tam salutaris acciperet. Multum enim iam pridem in ijs locis eximij Præsulis nomen erat: quare & coram spectandi quæ de eius sanctimoniâ fama vulgasset, diu in votis habuerat. Sanctum adolescentem vir sanctissimus magnâ animi, ac vultus hilaritate excepit. Vbi verò de diuinis rebus inter eos colloqui cæptum est, tantus utrinque amor exarsit, ut institutum sermonem abrumpere vix longa

ga

Matna Ca
zoli atque
Aloyfij ex
congreffu
lætitia.

ga temporis dispendia perſuaſerint. Angelum humanâ indutum ſpecie, quæ tamen Angelicam quamproximè referret, videre ſibi Carolus videbatur, plurimumque gaudebat præmaturus virtutis fructus, minimeque in tenerâ arbuſculâ expectatos inſpicere. Contra verò Adoleſcens Chriſti ſimulacrum in egregio Antiti- munere ac moribus expreſſum agnoſcens, ex eius ore tanquam ex eiufdem Chriſti oraculo pendebat: Multa hinc ad animi ſalutem pertinentia ſcitari: intima aperire præcordia: rogare, ut monita daret, quibus lubricum adoleſcentiæ callem ſtabili veſtigio decurreret: ac denique tam ſalubre colloquium, quibuſcunque rebus quamdiutiſſimè poſſet, extrahere. Hic cum S. Antites ex Aloyfij verbis cognoviſſet, illum cæleſti conuiuio ad eam uſque diem accubiſſe nunquam; ſeriò monuit ut Eucharifticum panem non ſumeret modò quamprimùm, ſed frequens in poſterum eſtaret: ſimulque modum, quo cum magno animi emolumento ſacroſanta myſteria celebranda forent, edocuit. Hortatus præterea eſt, ut Catechiſmum Romanum Tridentinæ Synodi authoritate nuper editum crebrò verſaret: Inde enim fieri, ut puerorum lingua ex latino pariter ac diuino eloquio unâ operâ quid quemadmodum loqui debeat

Monita Ca
zoli Aloy-
ſio data:
frequẽs Eu-
chariftiæ
ſumptio,
& Cate-
chiſmi le-
ctio.

beat utiliter instruatur. Quæ omnia eum Aloysius vehementer probasset, atque in animum sedulo condidisset, factâ abeundi potestate, discessit.

Exinde nihil ei magis curæ fuit, quàm ut sese ad cæleste pabulum pro dignitate (quantum humanę liceat inbecillitati) compararet. Quamobrem, ne quid in animo suo tanto hospiti, quem suscipere parabat, offensionis esset; cæpit vitæ superioris noxas quantumuis leves diligentissimè perscrutari. Mox ad sacræ Confessionis tribunal accedens universas ordine exposuit, lacrymisque ubertim profusis expiavit. Toto eo tempore quod præstitutū divino epulo diem præcessit, aliud nihil mente agitabat, præter unius Eucharisticæ dapis iucundissimam recordationem: ea erat sermonis, ea meditationis, ea denique lectionis assidua materia. Moræ omnis videbatur impatiens: illam tamen solabatur, spe divino hospiti per longiorem apparatus magis gratificandi. Quare per eodem dies tam frequenter orabat, ut ubicumque eum sanctæ cupiditatis ardor inuaderet, ibi ad preces & vota, nullâ habitâ adstantium ratione, flexo poplite sese demitteret: proinde i loco domesticæ dictabant, Aloysium obuios quosque parietes, ac lapides in genua provolu-

tum

Comparat se diligentissime ad Eucharistiam primū sumendam.

tum adorare. Qualis verò fuerit gestientis animi sensus cum primùm cælestes epulas gustare licuit, tamen si historia tantorum arcanorum minimè conscia omittit; inde coniectandi facultas datur, quod cum fames vilissimi cuiusque cibi condimentum sit periucundum, non nisi vehementissimâ iucunditate perfusum credere par est, qui tantâ aviditatæ cælesti huic cibo *omne ceteroquæ delectamentum in se habenti*, antea inhiaverat. Id unum historici narrant ex familiarium testimonio compertum: quod cum sacrâ Eucharistiâ esset relictus, paululùm ab arâ turbâque confertiore secedens, attentissimo animo, vultuque ad pietatem, ac modestiam mirificè composito, nixus genibus, lacrymisque sponse fluentibus, diutissimè orabat: idque nõ sine magnâ ceterorum admiratione vehementique ad virtutem incitamento. Ex eo verò tempore Augustissimum Christi Corpus tantâ veneratione, atque amore prosequutus est, ut quotidie, dum sacerdos sacris operaretur, peractâ panis ac vini consecratione, continuo vim lacrymarum profunderet, sic ut pavimentum ipsum largè irrigaret: quam consuetudinem in omni deinde vitâ retinuit.

Quotidie
lacrymas
fundit per
acta panis
& vini consecratione

Porro Catechismum Romanum de sancti Præulis consilio vertare intuat, aliosque ad eiusdem

eiufdem lectionem, quam ſibi non vulgari adiumento fuiſſe compererat, impellere: nec unquam libros turpes, aut fabulis refertos (ubi noſtri æui ſcriptores locatâ Diabolo ad perdendâ miſeram iuventutem operâ, fictis libidinibus, quaſi propoſitâ imagine ad veras turpiſſimi lenones alliciunt) præ manibus habuit, aut aspectu dignatus eſt. Sed ultra prædictum Catechiſmum præclaris ſanctorum monumentis a Surio, & Lippomano relictis ſummoperè oblectabatur. E profanis verò ſcriptoribus Seneca præ cæteris, Plutarchus, ac Val. Maximus, qui ethica fingendis moribus pertractant, in delicijs erant: ex iſſque dicta quædam ſivè exempla memoratu digna excerpens in commentarios referebat, uti deinde cum alios ad virtutis ſtudium hortaretur, opportunè promeret. Crebrò enim de rebus divinis vel ad ſingulos ſeorſum, vel ad privatam complurium concionem verba faciebat: ubi ea erat ſententiarum copia pariter ac delectus, iſque dicendi ardor, ut virilem eloquentiam, non cum eo in ſtudijs adultam, utpote ætate longè maturiorem, ſed è Cælo inditam vulgò arbitrarentur.

Libros turpes exhortuit.

Adhuc puer concionatur.